

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Vasadi Ottó*
Cím: *Pillanatfelvételek a nagyjégről*

Forrás: *Pesti Hírlap*

Osztályozás

Tárgy

796.9

Hely

Idő

1924

Személy

Pillanatfelvételek a nagyjégről.

Otófoto fényképei.

Vasfényes téli vasárnap. Az éjjel erősen fagyott, a ligeti hőmérők kora reggel egyrészt nyolc, másrészt tíz fok hőmérsékletet mutatnak, aszerint, hogy Réaumur vagy Celsiuspartin. Délelőtt tíz órakor csak úgy feketéllik a tömeg a városligeti tó környékén. A jó öreg, béka-nyálas tó állandóan rendelkezésére áll a pesti publikumnak: a híres „nappal szék, éjjel ágy” előének alapján nyáron mozi, télen jégpálya.

3m

(Hely)

1924. 12. 16.

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(O)

Százan meg százan „köröznek”, illetőleg bukda-csolnak boldogan a középső betonpálya pompás jégén. De még többen vannak akik ott szoronganak a jégpálya előcsarnokában, az iroda bejárata előtt. Odabenn — tikkasztó hőségben — lázasan dolgozik, élén dr. Szentgyörgyi Imre kuriai bíróval, az egyet járúdhatalatlan igazgatójával, a Budapesti Korcsolyázó Egylet teljes személyzete, amely azonban, ha megtízszerezné is teljesítőképeségét, nem elégíthetné ki a hosszú márványasztal előtt egymást lökdöső, taposó és túlkiabáló sportsmannak és sportladyk jogosnak vélt igényeit.

Hetek óta hirdeti és kéri a BKE vezetősége, hogy a régi és új tagok idejekorán váltsák ki bérlet- és szerényjegyeiket, — amire az idei, meglehetősen későn kezdődő jég szezon bőségesen alkalmat is nyújtott — és mégis alig háromezren fogadták meg a bölcs tanácsot, a jég többi, sokszernyi rajongója Pató Pál ur elvét követte:

— Ejh. ráérünk arra még!

Most sopankodnak, tolakodnak, lármáznak, fenyegetőznek, a pompás délelőttöt végigbosszankodják — a legtöbbje még délre sem juthat a jegyéhez, mert sietségében valamilyen, a beiratkozáshoz szükséges okmányt vagy jegyet otthon felejtett — azután hazamennek és újabb néhány napot veszítenek, míg végre lejuthatnak a jégre. Jövő esztendőre pedig megint csak éppoly csinálnak.

Odalenn, a jégen azonban vidám élet folyik. Szól a katonazene, a középen, lécekkal elkerített körben, vagy harminc pár táncol egy békebeli keringőt, bámulatos ügyességgel kerülve el egymást. Ha valamelyik hölgy véletlenül mégis elcsuszik, öten-hatan is sietnek a segítségére. Ugy látszik, a jégen nemcsak a zene, hanem az udvariasság is békebeli.

Nyitva van már a hidontúli „A” pályád is, a tréningjegglyel bíró kivételes halandók eldorádója. Ide csak azok juthatnak be, akik a korcsolyázás nemesterségét sportszerűen űzik. A tágas pálya közepén a mákorcsolyázók rajzolják nehezebb figuráikat a sima jégre, míg a mintegy 400 méter kerületű külső pályán a trikóba bujt gyorskorcsolyázók róják járúdhatalatlanul a köröket fantomszerű gyorsasággal suhanva el percenkint a hid alatt. Az előjelek után ítélve nagy vetélkedés ígérkezik a január végére kitűzött bajnoki versenyekre, amelyekből azonban — a szinte tipikus: megbizhatatlan pesti időjárásra való tekintettel — könnyen uszócverseny is vilhatik.

— A világ legszebb jégpályája! — mondják a külföldi vendégek, akik ellátogatnak a városligetbe és nem értik, hogy miért nem alakították át már régóta a tó medencéjét úgy, hogy a nagyszerű természetes jégpálya — amelynek ideális háttere a vajdahunyadi vár — három vagy négy hónapon át mesterséges jégpályává változzék. Amikor megmgyarázzák nekik, hogy ezt azért nem lehetett megcsinálni, mert nem volt meg a hozzá szükséges rongyos pár milliárd, még kevésbé értik a dolgot . . .

Nagyon tévednek, akik azt hiszik, hogy a nagyjégre csak korcsolyázni járnak az emberek, különösen a gyengébb nemhez tartozók. Specialitása a „nagyjég”-nek, hogy számtalan olyan híve van, aki bár évek óta rendes tagja a Korcsolyázó-Egyletnek és rendszeresen ki is jár a pályára, nemcsak hogy hosszú idő óta nem lépett a jégre, hanem még korcsolyázni sem tud.

Hogy ezek mit csinálnak? Egyszerűen áthelyezik télire a tavaszi, nyári és őszi Dunakorzót a jégpalota és a melléképületek teljes frontjánál is hosszabb, szélességű lejáróra, amelyen tizszer, huszszor, ötvenszer, vagy százszor sétálnak fel és alá, beszélgetve, a jégre igyekvő, vagy onnan távozó korcsolyázókat

akadályozva, az ügyesebbeket megbámulva az esetleneket kinevetve. Összebujva flörtölnek a párok, három prémbe burkolt asszony a hét színházi eseményeit vitatja meg, két szintén prémes fiatalember — mi másról is lehetne? — a tőzsdéről beszél, de valamennyi elcsodálkozna, ha megkérdeznék tőlük: nem szoktak-e korcsolyázni?

A tó felett végighúzódó híd roskadásig telve. Azok báméskodnak rajta, akik télen-nyáron a „lízse“-ben töltik vasárnapjukat. Nyáron a vurstliban élvezik a körhintán lóbálózó varrólányok és cselédek sikongatását, most pedig az uri nép szórakozásán szórakoznak. Jaj annak, aki a híd alatt esik el a tó sikos parkettjén: mire feltápáskodik, újra elesik szégyenében, úgy kinevetik felülről.

Vasadi Ottó.